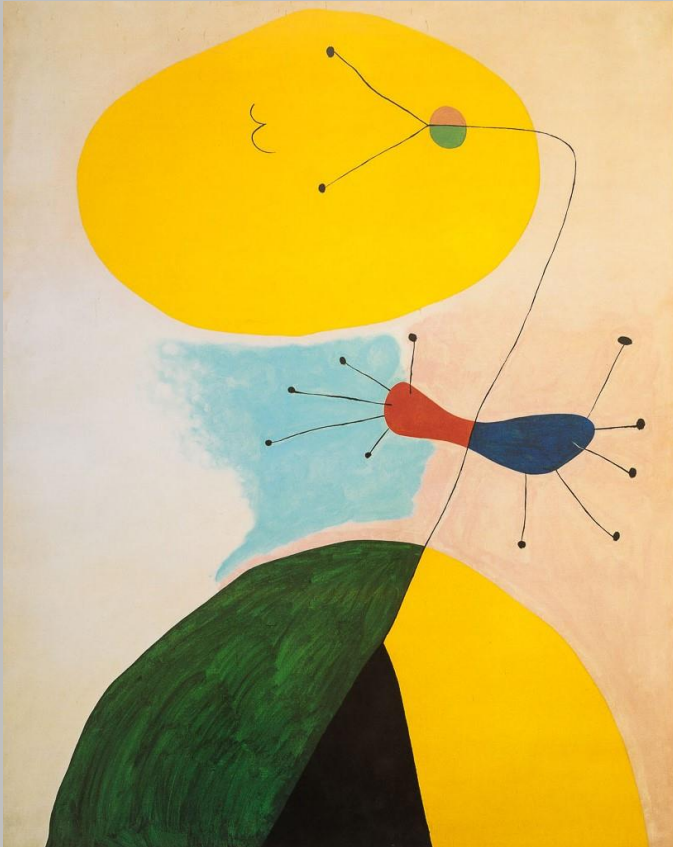

mijmering / ontzorgd

Tante is 97. Wat je noemt stokoud. Ze woont niet meer zelfstandig en dat verdriet haar zeer. Het valgevaar was te groot, alleen thuis wonen was niet meer veilig. Tante zag daar zelf de redelijkheid van in, dus heeft ze zich niet verzet. Maar waar blijf je met een oude dame die, zoals ze zelf zegt 'goed bij de pinken is', maar niet meer zo vast op haar benen staat? Ze is op een gesloten afdeling terecht

gekomen. Dat had ze aanvankelijk niet in de gaten, maar toen ze de tweede dag haar jas van het haakje pakte om een blokje om te gaan, kreeg ze te horen dat ze niet in haar eentje naar buiten mocht. Arme tante. Ze schikte zich, want lastig zijn, dat wil ze niet.

Naar tante gaan is bepaald geen bezoeking. Ze is vrolijk, redelijk, alert en grappig. En eerlijk. Ze was, zo vertelde ze, neerslachtig geweest de afgelopen maand. Van de tien kinderen is ze nog als enige over, en dat had haar treurig gemaakt. 'Niemand kent mij nog als meisje, zegt ze, 'met niemand kan ik nog over vroeger praten'. Ze is de enige van al haar broers en zussen die deze gezegende leeftijd heeft gehaald, 'maar dat kan ik ze niet meer vertellen'. Ze is goed waar ze is, en met haar kamer met uitzicht op een parkje is niets mis, maar 'er gebeurt buiten helemaal niks en ik zie nooit iemand langslopen'. Ze hoeft de hele dag niets meer te doen, alles wordt voor haar gedaan. 'Ik heb eindelijk waar ik in mijn lange leven recht op heb', grapt ze.

Er zit geen zuurheid in haar grapje, maar aan alles voel je: dit is het niet. Tante slijt haar laatste levensjaren in prikkelarme verveling en zouteloos comfort. Haar geest kan zich niet meer laven aan een pittig gesprek, een spontane frisse neus is er niet meer bij, tante is ontzorgd.

Aan het theezakje hangt een labeltje met de vraag: wie heb je het laatst geholpen? Tante vindt het een rare vraag. 'Helpen dééd je, daar sprak je niet over'!